

HETTY LUITEN

Broer gezocht

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

Ben je alleen? Ik moet je dringend onder vier ogen spreken, stond er in het sms'je dat Milly verward bekeek. Het geluidje van haar mobiele telefoon had haar wakker gemaakt, want het toestelletje lag vlak naast haar op het nachtkastje. Toch wist ze een moment niet wie of waar ze was. Zo diep had ze geslapen. Onder vier ogen? dacht ze met opgetrokken wenkbrauwen. Hoe was dat mogelijk? Het sms'je was van haar zus Kitty en die woonde in Den Haag. Zelf woonde ze niet ver van Delfzijl in het hoge en verre noorden.

'Ah, je bent wakker. Mooi! Roy heeft honger.' Een opgewekte kraamhulp keek om het hoekje van de slaapkamerdeur.

Toen wist Milly alles weer. Ze was eergisteren opnieuw moeder geworden en gisteren was ze thuisgekomen uit het ziekenhuis. Ze had een zoontje gekregen! Roy. Ze kwam over-eind. 'Breng hem maar gauw,' zei ze blij.

'Mag Fay meekomen? Ze wil er zo graag bij

zijn,' vroeg de kraamhulp.

'Graag!' Milly wreef in haar ogen, keek nog eens naar het beeldschermje van haar telefoon, begreep dat Kitty natuurlijk niet letterlijk *onder vier ogen* bedoelde en stuurde een bijzonder kort sms'je terug: *Nee*. Wat haar zus ook te vertellen had, het moest wachten tot na de voeding. Roy was nu het allerbelangrijkste in haar leven. Ze had zo naar zijn komst uitgekeken en was zo gelukkig dat hij gezond geboren was. Nu moest hij ook gezond blijven. En een moeder die onder het voeden naar een of ander geheim zat te luisteren, dat leek haar niet bepaald gezond. Roy had al haar aandacht nodig.

Ze nam een slok van het sinaasappelsap dat eveneens op het nachtkastje stond en keek om zich heen. Ze lag in de slaapkamer die nog maar onlangs bij hun kleine huisje was aangebouwd. Een kamer beneden, met grote ramen, waardoor ze de vele bomen rond hun huisje kon zien. Het leek bijna alsof ze in het bos sliep en vanaf die eerste keer dat Jan-Jakob en zij er waren gaan slapen, genoot Milly van het wakker worden. Zelfs als het regende, was het geweldig om in deze kamer te liggen. Droog en beschermd tegen weer en wind en tegelijk

midden in de natuur. Mooier kon het haast niet. En ze hadden de ruimte hard nodig, want boven waren maar twee niet al te grote slaapkamers. Door deze extra kamer konden Fay en Roy allebei een eigen kamer krijgen.

‘Daar is-ie dan.’ De kraamhulp kwam binnen, direct gevolgd door Fay.

‘Mag ik helpen, mam?’ Het bijna vijfjarige meisje kwam ijverig op Milly af.

Milly knikte en keek liefdevol toe hoe Fay de bovenste knoopjes van haar moeders nachthemd losmaakte. Milly vond dat ze borstvoeding moest geven – als het ging en het ging heel goed, het was de dag ervoor al op gang gekomen – maar het betekende wel dat noch Fay noch Jan-Jakob konden helpen bij het voeden en dat Milly alles alleen moest doen. Maar dat had Fay niet geaccepteerd. ‘Hij is mijn broer! Ik wil helpen!’ had ze gezegd.

‘Je mag helpen als ik hem in bad ga doen,’ was Milly’s antwoord geweest, maar Fay kon daarop niet wachten. Ze wilde nu helpen, niet pas over een paar dagen als Milly in staat zou zijn de baby zelf te wassen.

‘Zo goed, mam?’

Milly keek naar beneden en zag dat haar borsten ontbloot waren. ‘Wat kan jij mamma

flink helpen, meisje.'

De kraamhulp bukte zich en legde Roy bij Milly in bed.

'Ik laat jullie maar even alleen,' zei ze. 'Ik ben in de keuken.'

'Dag schatje,' zei Milly vertederd. Opnieuw voelde ze tranen opkomen bij het zien van haar zoon, tranen van geluk. 'Wat ben je toch een prachtig kereltje!'

Fay kroop bij hen in het grote tweepersoonsbed en keek aandachtig toe hoe Roy aan Milly's tepel begon te zuigen. 'Heb ik dat ook gedaan toen ik zo klein was?' vroeg ze benieuwd.

'Ja, hoor. Jij hebt ook moedermelk gehad.'

'Dat weet ik helemaal niet meer,' zei ze be-teuterd.

'Tja, dat is wel vreemd...' Milly verzonk in gepeins. Het was inderdaad zo dat je dingen vergat, al maakte je ze bewust mee. Roy had immers maar al te gretig in haar borst gehapt. Hij wist gewoon dat daar melk in zat. Maar later zou hij zich dat nooit herinneren.

'Mamma heeft ook moedermelk gehad, maar dat weet ik ook niet meer.'

'Van wie dan?' vroeg Fay verward.

'Mamma is net zo klein geweest. Ik ben

ook geboren als een piepklein kindje.'

'Maar waar kon je drinken als je zelf zo klein was?'

Milly lachte. Ze begreep het probleem van haar dochttertje. 'Niet bij mezelf, joh. Bij mijn moeder natuurlijk. Je weet wel, oma Van Bercel. Ik zat eerst in háár buik, daarom kreeg ik drinken van haar. Net zoals jij en Roy in mijn buik zaten.'

Fay zuchtte. Ze wist best dat haar moeder een paar dagen geleden nog een ontzettend dikke buik had, desondanks kon ze het niet bevatten.

'Oma komt trouwens morgen,' ging Milly verder. 'Samen met opa. Zij willen jouw broertje ook graag zien.' Ze streelde het wangetje van Roy en was opnieuw verwonderd over de zachtheid van zijn huid. 'Liefje,' mompelde ze, terwijl ze toekeek hoe hij gulzig dronk.

'Pappa zegt dat ik mag trakteren op school.'

'Ja, dat mag zeker. Maandag, als je weer naar school gaat. Beschuit met muisjes.'

Een geluidje op het nachtkastje deed haar opkijken. Weer een sms'je?

Fay ging rechtop zitten en pakte de mobiele telefoon, reikte hem Milly aan.

Wanneer dan wel, ik moet je beslist vandaag nog spreken, las Milly.

‘Dank je, meisje,’ zei ze tegen Fay. ‘Leg maar weer terug.’ Niet nu, dacht ze enigszins geërgerd. Kitty moest toch begrijpen dat ze nu alle tijd aan Roy wilde besteden. Ze begreep niet waarom ze zo aandrong. Zondag zou ze komen met haar gezin. Kon het niet tot die dag wachten?

‘Waarom mag Scotty niet kijken als Roy moet drinken?’

Milly glimlachte. Meteen toen ze met de baby thuis was gekomen uit het ziekenhuis, hadden ze hem aan de hond laten zien. Hij had voorzichtig aan Roy gesnuffeld en vervolgens was hij weer weggelopen. Zo hadden ze kennis met elkaar gemaakt en dat was belangrijk, maar verder...

‘Je weet dat Scotty veel buiten is. Hij is soms heel vies en hij heeft lange haren. Dat is niet gezond voor Roy. Maar als Roy wat groter is, mag hij best met hem spelen.’

‘We eten spruitjes,’ zei Fay met een vies gezicht.

‘Oeps, dat is balen.’ Milly grijnsde. ‘Misschien mag je er appelmoes bij. Ik geloof dat we nog een paar potten op voorraad hebben.’

‘Dat ga ik vragen,’ zei Fay en ze sprong op de vloer. Milly keek haar met een warme blik na. Het had Fay lang genoeg geduurd. Ze kon uren in de zandbak zitten spelen of in haar wigwam, die buiten stond, maar stil op bed zitten en niets anders doen dan kijken, daar was ze te ongedurig voor.

Terwijl Roy rustig doordronk en ondertussen met zijn knuistje Milly’s wijsvinger stevig vasthield, keek ze opnieuw naar haar mobiele telefoon. Wat moest Kitty toch? Of wilde ze afbellen voor zondag? Het was immers een hele reis van Den Haag naar hier. Daar deden ze zo’n drie uur over. Maar afbellen hoefde niet onder vier ogen te gebeuren. Waren er problemen bij haar thuis? Was er iets ernstigs gebeurd? Had ze misschien ruzie met Simon, haar man? Maar waarom mocht niemand anders dat weten? Milly begon eigenlijk wel erg nieuwsgierig te worden en zodra Roy liet merken dat hij genoeg gedronken had, legde ze hem naast zich in bed, knoopte haar nachthemd dicht en belde haar zus op.

‘Kitty, wat is er nou zo dringend?’

‘Hè, hè, eindelijk. Ben je alleen?’

‘Nou ja, Roy ligt naast me, maar die zal niets doorvertellen.’

‘Haha. Luister, mamma komt zaterdag bij je.’

‘Morgen, ja.’

‘Je weet dat ze in alle staten is.’

‘O?’ Milly fronste haar wenkbrauwen.

‘Ze heeft het je toch verteld?’

‘Wat? Waar heb je het over?’

‘Dat opa een zoon heeft,’ riep Kitty uit.

‘Heeft opa een zoon?’ Milly begreep er duidelijk niets van. ‘Opa heeft twee dochters! Mamma en tante Geerte.’

‘Weet je het echt niet? Denk eens na. Ze zei dat ze je gebeld had en het verteld had.’

‘Ik weet het eerlijk niet, Kitty.’

‘Ze zei dat ze je vlak voor de bevalling gebeld had.’

‘Dat klopt, ja. Dat kan ik me wel herinneren. Maar de weeën kwamen zo snel achter elkaar en Jan-Jakob kwam er juist aan om me naar het ziekenhuis te brengen. Er is eigenlijk geen woord van wat ze zei tot me doorgedrongen. Wat bedoel je ermee dat opa een zoon heeft?’

‘Dat heeft ze je vast wel uitgelegd, Milly. Jullie hebben toch wel contact gehad nadat Roy geboren was?’

‘Niet echt. Nou ja, natuurlijk heb ik verteld

dat alles goed gegaan was en dat Roy een fantastisch mooi jongetje is en verder vroeg ze of het uitkwam dat ze zaterdag zouden komen. Dan was pappa vrij en kwam het hun beter uit.'

'Prima. Dan zal ze het je morgen wel uitgebreid vertellen. Wat ik alleen van je wil – en dat moet je me beloven – dat is dat jij niet tegen haar zegt, dat ik het jou al maanden geleden verteld heb.'

'Heb je dat dan?' Milly keek naar Roy, die zijn oogjes alweer gesloten had en vermoedelijk aan zijn volgende slaapje begonnen was, al moest hij nog verschoond worden. Ze begreep totaal niets van Kitty's verhaal, maar moest toegeven dat ze moeite had zich erop te concentreren. Ze had niet moeten bellen terwijl Roy bij haar was. Hij was zo lief en zo perfect, ze wilde liever naar hem kijken.

'Ook goed,' verzuchtte Kitty. 'Als je dat maar onthoudt. Ik heb je nooit iets verteld. Begrepen?'

'Oké. Afgesproken.'

Ze verbraken de verbinding en Milly legde het toestel weer op haar nachtkastje. Naast de babyfoon, zag ze tot haar verrassing. Deed dat ding het eigenlijk wel? Ze had immers totaal